

Dubl. #POZDRAJ BÓH časopis evangelijskih serbow

10. číslo · ISSN 0032-4132

Budyšin, oktober 1985

Lětník 35

Hrono za oktober:

Tak rěci Knjez naš Bóh: Ja chcu wam jednočiwu wutrobu dać a noweho ducha do was dać

Hez. 11,19

Štož přeni džél našeho hesla rěka, mőžemy snadź spóznać, hdyž wobhladamy sej druhi džél 19. štučki: A chcu tu kamjentnu wutrobu z wašeho céla wzać a wam mjasnu wutrobu dać.

Prénjotinje je so naše slovo prajilo wuhnatym Židam w Babylonskim wuhnanstwje. Wone je džél slubjenja za nich. Před tym, w 12. štučce, je Bóh prajil: „A wy dyrbíce nazhonić, zo sym ja Knjez, dokož wy njejsće po mojich zakonjach chodžili a njejsće moje prawa dzerželi, ale sće činili po wašnju pohanow, kotriž su wokoło was.“

My njejsmy Židá a njejsmy wuhnači, a tola so nam w tutym měsacu tute hrono k přemyslowanju předpožloži. A wone njemože nam być jenož nastork k přemyslowanju, ale takrjec k přepowanju swědomja.

Jasne wuchadža z našeho hrona, zo maja či, kotriž Bože dary, spomōženje wot Boha, přiwozmu, kiž su so „wobročili“, kaž my w našíe nabožnej rěci prajimy, hinašu wutrobu hač či, kiž so pohanojo mjenuja. Naš serbski přełožek je w přením dželu hinaši. Tajki ani w rewidowanym Lutherowym přełožku njestesi, ale w romsko-katolském Jeruzalemckém přełožku. Tam rěka, zo mőže město „jednočiwu“ wutrobu tež stać „druhu, hinašu“ – tak ma to němski

„jednotny přełožk“ – abo tež „nowu“ wutrobu, tak kaž rěci so w druhim dželu wo „nowym“ duchu.

Wobročeny, z Bohom wujednany, wěrjacy člowjek dyrbi potajkim hinaši być hač či druzy. Ale smy my to? Prašejmy so tola raz z našim hronom před wočomaj, w čim so my poprawom wot tych „pohanow“ rozeznawamy. Jenož w tym, zo džemy druhdy njedželu kemši, zo so modlimy (smy při tym tež pobožni?) a zo z hubu wuznawamy, zo do Boha wěrimy? Wo wšem tym so w našim hronje njerěči. Zawěsće to tež k tomu slúša, ale jenož k tomu, zo by pola nas to bylo, wo čimž naše hrono rěci.

My smy křesčenjo, to rěka, zo stejimy w naslednistwie našeho Knjeza Jézu Chrysta. Wón běše člowjek za druhich, je swoje žiwjenje dał za žiwjenje druhich. K tomu je hinaša wutroba trěbna hač ta sebična, jenož na sebje myslaca, ta kamjentna.

Ja nazhonus husto, zo so či, kotriž so křesčenjo mjenuja, spěšne nad druhimi pozběhuja, haj samo we wobłuku mojeje wosady su tajcy, kiž tych wobžaruja, kotriž njemóžeja wo sebi rjec, w kostrym wokomiku su so „wobročili“. Lěpšu wutrobu pak tajcy runje z tajkim zadžerženjom njepokazuja! Ja sam sym při swojim towaršnostnym džele zetkał ludži, kotriž so sami mjenuja ateisca, kotriž pak maja woprawdze „mjasnu wutrobu“, to rěka, woni su ludžo, kotriž njemysla jenož na sebje a na swój dwór, ale so njespróčniwe zasadžua za to, zo by so wšem w našim kraju derje šlo.

Tež naš serbski přełožek „jednočiwu

wutrobu“ pokazuje nam čér, po ko-trejž namakamy puć k prawemu kře-sčanstwu. Jednočiwa wutroba pyta přezjednosć, pyta z druhimi zhromadne puće, chce so z druhimi zjednočić. Tež tu namakam w swojim wobsweče ludži, kotriž chcedža podobne. My křesčenjo nimamy žane prawo, prôcowanie na-šeho towaršnostnego wobsweća jako „kolektivism“ wočornjeć. To čini so ze stejišća byrgarskeho individualizma, kotriž sej rady drastu křesčanstwa wobléka. Karl Marx bě Žid, a wón je tajke teksty kaž profeta Ezechielove znał, hdže so stajnję wo „ludže“ rěci, kotremuž Bože slabjenja płaća, nic jed-notliwcej.

Wobročenje k słowu Božemu ma pola nas potajkim jasne scévki: Naš wob-swét w malym je sebičny, myslí jenož na sebje, chce jenož za sebje polépšenje. My mamy mjasnu wutrobu, noweho ducha, my widžimy puće, kak móže so wšitkим pomhać. My njehladamy jenož na swoje, ale naša jednočiwa wutroba pyta druhého, pyta jemu pomhać, chce z nim hromadže hić puć k lěpšemu ži-wjenju tu a w druhim swěće.

Naša modlitwa w měsacu oktobrje mohla rěkać: Knježe Božo, wzmi ka-mjentnu wutrobu a sebičneho ducha wote mnje a daj mi jednočiwa, nowu wutrobu a noweho ducha. Njedaj mi jenož na sebje myslí, ale wotewri mi woči za to, štož je trěbne k polépšenju žiwjenja wšech. Knježe, daj mi přewi-nyć zawiśc, skuposć, strachočiwość, zo njebudže mi dosahać; a daj mi lubosć do wutroby, kaž jewi so wona nam přez twojeho syna, našeho Knjeza Jézu Chrysta!

Cyril Pjeh

Wosadny džen w Slepom njedželu, 13. oktobra 1985,

w 9.30 hodž. kemše popołdnju bjesada a zhromadne spěwanje wopyt serbskeje stwy w Rownom

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Z Wjelećina

Wulět Budyskeje Bjesady do Wjelećina njedželu, 16. augusta, je so jara derje radžił. Hižo popołdnju při komersu bě so wulkia syla ludži zešla, zo bychu junu na serbski spěw posluchać möhli. A wšitkim je so tónle jednory serbski spěw tež spodobał, jeno škoda, zo bě za komers čas tak jara wobmjezowany.

Cyrkej w Slepom

Wječor we 8 hodžinach započa so serbske džiwadlo hrać, a to najprjedy „Připady“ a zdruha „Njewjesćina nadoba“. Wobaj kruchaj buštaj jara derje a wustojne hrat. Tohodla wupraja so tež wšitkim wysokočešenym hrajerkam a hračkam z tutym zjawny džak za jich njewustawacu a wulku prôcu, kotruž su zaso při tym měli. Hrali pak su scéhowacy: knježna Rückertec, Wičazec a Kralec; knjez Žemr, Krawc, Winzar, Walda a Nowak. Nichto drje so zawesće kaž njeje, kiž je sebi tole džiwadlo wobhlađa a na hraće přihladowal. Před džiwadłom kaž mjez jednotliwymi aktami a mjez kruchomaj hrajachu Wjelečanscy hercy serbske kuski (kaž melodijs narodnych písni). Wopytane bě džiwadlo po pomérje wobstajnosćow hiše jara derje. Byrnjež pak tež materialny wunošk tak wulki njebył, su tola idealne płody čim wjetše. Tuž směmy zawesće ze spokojnosć tež na tule Wjelečansku zabawu pohladować, a možemy jeno wobżarować, zo so tak porědko tajke abo podobne serbske zabawy wotmewaja. Bjez procy a džela wšak ničo njeje, samo nic wjesele a zabawa! Po džiwadle bě potom, kaž bě v programje wozjewjene, bal, kotriž hač do raniich hodžin traješe a kotriž je so tohorunja wšitkim jara spodobał. Jednotliwe wěcy drje tu sěroš wopisować njemožemy, wšak tola kózdy sam najlepje wě, kotriž je tule Wjelečansku serbsku zabawu wopýtał, kak rjenje je tam bylo! Wulki džak dyrbimy pak tež hiše tudy wuprajic knjezej hošćencarjej Klimantę, kotriž je nam tak lubočiwje bjez wšitkoho zarunanja swoje rumy za džiwadlo a bal přewostajił kaž tež hračkow darmo hospodował. Tohorunja wuprajamy hiše naposledku tež naš džak třělerskemu towarstwej, kotrež je nam tamne rjane kulisy tak dobroćiwje přewostajił a požičilo. Duž přiwołamy nětko hiše junu swoje w božemje lube mu Wjelečanskemu ludej a přejemy jemu z cylej wutrobu, zo by so wón prawje borzy zaso móhl na tajkej serbskej zabawje zawjeselić, a zawesće by přichodnje tež wopyt hiše wjele wjetši byl hač tónle raz a tež Wjelečanscy Serbia bychu so hiše bôle zahorili za swoju rěc a narodnosć, kotruž je jim Böh luby Knjez dał.

Serbske Nowiny, sobotu, 22. augusta 1885

Z Malešec

Tudomne cyrkwienske šulske městno je so přez to, zo su k. Smołu za cyrkwienskeho wučerja w Budestecach wuzwolili, wuprózdiňo. Tajcy, kotriž checedža so na nje zamołwić, maja swoje pisma hač do 25. septembra wokrjesnej šulskej inspekcji přepodać. Šulske městno wujnjeze 840 mk., cyrkwienska służba 674 mk. 37 np. a pôdla toho so za zbytne hodžiny 288 mk. a 72 mk. za wučbu w pokračowanskej šuli, tak doľho hač so 2. wučer njepřistaji, placi.

Serbske Nowiny, sobotu, 19. septembra 1885

Z Rakec

Njedželu 11. oktobra swjećeše Rakečanske serbske towarstwo „Lipa“ w Kamjenej swój pjatolétny założenski swjeđen. W 6 hodžinach schadzowachu so sobustawy towarstwa w Rakecach a čehnjechu pod hudźbnymi zynkami do Kamjeneje. W ½8 hodžin zestupachu so Serbjec k rejcam a rejowachu serbsku meju. Do ½10 hodž. wjerčachu a zabawjachu so wjeseli rejwario ze swojimi rejowarkami. Hošćina wotewri so něhdže wokoło 10 hodžin. Prěnju slawu

wunjese towarstwowy předsyda, k. wučer Rjelka, na našego lubowanego sakského krala Alberta, a wuspěwa so „Krala Böh požohnuć“. Knjez student Gólc z Rakec sławješe „Lipu“, na jejne zbożowne rozwiwanje w času wobstaća spominajo a jej dalše zboże na přichod přeo. Po tym wuspěwa so swjedženski spěw na „Lipu“, wot k. studenta Gólc spěsnjeny. Knjez wučer Kerk z Kotec pokazowaše z rjanymi słowami na serbsku přezjednosć a sławješe dale wótcny kraj, po čimž so druhí spěw: „Hdže statok mój“ wuspěwa. Knjez sejmski zaposlanc Kokla, kotriž bě towarstwo ze swojim přečelnym wopatom wulce počesći, rěčeše w rjanej a jadriwej rěci wo wužitku Rakečanského serbskeho towarstwa a jemu trojaku hrimotacu sławu wunjese. Na to powita k. předsyda přitomnych hosći, a to wosebje k. sejmiskeho zaposlance Koklu z Chrösćic a towarstwoweho čestneho sobustawa, k. farara Golca. Hdyž bě k. wučer Kerk hiše na serbske žony a knježny sławu wunjesi, přednošowaše spěwanski wotrijad towarstwa 4 štyrihōsne spěwy a doby sebi z tym powšitkowne připožnaće. Na to k. farar Gólc zaslužby a prôcu k. předsydy, wosebje tež na wuwučenie spěwanskeho wotrjada zloženu wuzběhnuwi, jemu slawu wunjese. Jako bě k. předsyda hiše hošćencarjej džak wuprajil a jako běchu so knježny ze sławu za wupyšenje sale počesicle, so hošćina skonči. Zaso zestupa so črjódka wjeleých Serbow k rejam, při kotrychž so hač do raňich hodžinkow wjerčachu. Wjeseli a spokojeni, zahorjeni za swój narod wróćichu so wšitky dom. Z radośu spominamy na tutón rjany serbski swjedžeń a přejemy towarstwu, zo by tak dale rostlo a skutkowało Serbam k wužitku.

Serbske Nowiny, sobotu, 17. oktobra 1885

Gerat Lazar:

Stawizny serbskich cyrkwienskich dnjow

25. cyrkwienski džen 26./27. junija 1971 w Klukšu

Z heslom našego lětušeho zeňdženja „Nowy čas – stara wéra“ zaběraše so najprjedy na sobotnišej zhromadžiznje serbski superintendent Wirth. Nam křesčanam džensa, tak wón wuwjedže, je nadawk stajeny, nowy čas zrozumić pod aspektom stareje wěry. Křesčanska wéra je a wostanje, kajkaž přeco běše, formy pak so přeměna, a my dyrbimy stajne pytać za nowymi pućemi. Přehlad wo wosadnych stawiznach poda farar Pawoł Wirth. Klukšanska wosada smědžše w tym lěče runje swoje 750-činy swjećić. 1614 bu wosada ewangeliska, a džensiši farar je 17. lutherski duchowny. Mjez jeho předownikami su Jan Bohuwer Kühn, kiž je 1742 serbsku bibliju k druhemu razej wudał, dale Korla Bohuwer Konik, kiž bu w lěče 1834 do Klukša powołany a kotrehož mjeño namakamy husto w serbskich spěwarskich. Pod nim bě pomocny předar naš Handrij Zejler, kiž 1835 do Łaza džše. A zapomnić njecham na fararja Jana Křižana, kiž bě swěrny, zahorjeny Serb a je w Klukšu wot 1926–1951 skutkował.

Naši hošćo, kiž nas postrowichu, běchu fararka Drahomíra Soukupová z Brandysa nad Labem, farar M. Hloušek z Ravenska pod Krkonošemi, farar F. Dohna z Ujkovic, farar J. Strádal z Hronova a prof. dr. M. Wajs z Karlovych Var, potajkim wšitcy z ČSSR, a

k tomu ze strony katolskeje cyrkwienskej su-sodny Zdžérjanski farar pater Stanisław Nawka. Na swjedženskich kemšach njedželu dopołdnja předowaše Hrodžišanski farar Siegfried Albert na zakladze Rom. 1,16 „Ja so njehaňbuju ewangelija wot Chrysta; přetož je moc Boža, kotriž do toho wěrja“. Prědar wuzběhny, zo Božem slovo zestarjene njeje, zo we nim njeje jenož někajki stary nahlad abo někajka mysl, ale zo je wěčna moc. Tuto Božem slowo płaci wšitkim ludam a klasam. Jeho formy drje so hodza přeměnić, jeho wobsah pak wostanje. Jako za-stupnikaj cyrkwienskeju wyšnosćow po-rečestaj biskop Frankel ze Zhorjelca a wyši krajnocyrkwienski rada Henckel z Drježdžan.

Na hłownej a končnej zhromadžiznje njedželu popołdnju slyšachmy wo temje cyrkwienskeho dnja – Nowy čas, stara wéra – dwaj přednoškaj. Prěni nam poskići diplomowy inženjer Arnd Zoba z Bukec a druhí dr. med. Arnošt Wirth z Budyšina. Zhonichmy najprjedy wjele nowych faktow z wuwića techniki, jak je so swět tak hobersce přeměnil a z kajkej spěšnosć to dale dže. A tež lekar to wuzběhny, jak mamy kózdy po-stup k dobremu člowjestwa witać. A naša nam wot wótcow namréta wéra njetrjeba nam při tym žadyn zadžewk być. Ně, wona je za nas pohonjowaca moc, z kotrejež čerpamy džen wote dnja, zo bychmy prawje – to rěka za nas: po Božej woli – rozsudzili. Z toho tež sc̄ehuje prawe stejišo člowjeka na-přeço strowości a smjerći, ke kotremuž ma jemu lekar dopomahać.

Cyrkwienski džen skonči so z džaknym słowem serbskeho superintendenta Wirtha. Wšitcy běchmy so w hospodli-wej Klukšanskej wosadze derje čuli.

G. L.

Za naše džěči

MODLITWA

Knježe Božo, džakuju so Ci, zo mam nana a mać, zo mam loža a čoplù stwu, zo mam dosć k jědži, zo mam přečelow, zo móžu wuknyć a sej hrajka, zo sym strowy.

Knježe Božo, wodaj mi, zo sym mać nažał, zo sym susodžić psa mjerzał, zo sym sotru bił, zo sym w šuli wotpisał, zo sym mörkotał, hdyž dyrbjach džedzej pomahać, zo tak husto zabudu so džakować.

Knježe Božo, prošu Će, zo by wokwa bórze zaso strowa była, zo bych sotru zaso rady měl, zo njetrjebataj nan a mać na mnje swarić, zo bychu wše džěči na swěće k jědži měli, zo njeby wojna k nam přišla, zo by wšudze na zemi mér był.

T. M.

Přispomjeněko

Tute wudaće je 12. číslo, za kotrež sym zamołwity. To je za mnje skladnosć, so wšitkim sobudželačerjam w redaktorskim džele a wšitkim dopisowarjam za jich dželo džakować. Ale tež za wšitke pokiw y kritiske přispomjenja našego

farar na wotp. Gerat Lazar-Bukečanski

Wot knjeza Jézusa sym dostał służbę, ewangelij Bożeje miłośćce wobswędćić

Tole słowo, kotrež japoštoł Pawoł w Mileće rjekny wosadnym z Efesusa, hdyż so z nimi ducy do Jerusalema rozjehnowaše, by tež naš luby jubilar, farar na wotp. **Gerat Lazar-Bukečanski**, prajić mohl.

Wón woswiejeći 16. oktobra swoje 75. narodniny, Bohu budź dżak, w duchownej a cēlnej čilosći. Prédar Božego słowa być, to bē bohatstwo a nuza jeho žiwjenja. Rady a woporniwiye je swoju duchownsku służbę wukonjať. Hdyż smy w Lutherowym lěće 1983 při Michałskiej cyrkwi w Budyšinje pomnik postajili swérnym prówcowarjam, kotriž rozjehrachu Bože słwo w serbskej rěci, tak naš luby bratr Lazar sobu do nich słuša. Jeho nan drje běše Serb, ale w Žitawje njeje Gerat Lazar serbsku rěč nawuknył. Hakle jako Lipsčanski student so z horliwej pilnoscu a wuběrnym rěčnym darom do studija serbsciny zanuri a derje, jara derje je sebi ju přiswojił. Jako duchowny je ju čas swojego zastojnictwa stajnje sweru naložował – hač na tamne 8 lět, hdyż dyrbješe w najzrudnišim času zwonka Serbow skutkować. Do Johstadta běchu jeho w lěće 1940 wuhnali. Wón bē jedyn z nas ewangelskich fararjow, kotriž dyrbjachmy swoju serbsku wosadu wopušćić.

Bratr Lazar je w lěće 1934 swoju duchownsku służbę jako farski wikar we Lupoji nastupił. Lěto pozdžišo bu do Minakała přesadženy. W Chwaćicach bē so Pawoł Nedo, kotriž bē tehdrom hižom ze Serbow jako wučer wuhnatý, dał wot njeho serbsce zwěrować. To drje běše rozsudna přičina, zo bruna wyšnosć nochcyše Lazara dale mjez Serbami wobchować. Jeho serbskosc a jeho njebojanje wojowanie wo čisty ewangelij běstej tehdysim mócnarjam jenak njelubej. Lazar bē stav Wuznawarskeje cyrkwe. K tomu słušeše woporniwa zmužitosć! 1948 do 1959 bē z fararjom Hodžijskeje wosady. Po smjerći serbskeho superintendenta Mjerwy přeńdže poslušny do Bukec, dokelž měnjačmry, zo je tam serbski farar nuznišo trěbny. Tuto zastojnictwo je wón hač do lěta 1979 z njezlemjenej sweru wukonjał, napisledk jako wikar.

Tež džensa hišće wón tam na wšich serbskich Božich službach přeđuje a husto tež wosadneho fararja na němskich kemšach zastupuje.

My serbscy fararjo mamy swojego zastojnskeho bratra wutrobnje lubo. Lětdžesatki je naš farski konwent nawjedował a hišće dležje bē z předsydu Serbskeho cyrkwinskiho dnja. Kelko to njeſebićeje prócy a zamołwitosće – wězo bjez kóždeho pjenježneho dobytka. Jeho myto bē džakownosć ewangelskich Serbow, a tu je wón přeco zaso w bohatej mérje w zbožnej radosći nazhonił.

Jako „nawuknjeny“ Serb je naš luby serbski farar pozběhowacy příklad nařoneje swery. Wón njebež žadyn fanaticar, wšako bē służbę ewangelskeho předarja wot knjeza Jézusa dostał, kotrež nas wuči njeſčepić, ale hromadžić, nic zasaklosć wusywać, ale so wo zrumjnenje prôcováć.

Česčenemu a lubemu serbskemu fararjej Geratej Lazarej přejemy z cylej wutrobu hišće něsto spokojnych lět a napisledku wěčnu zbožnosć.

Gerhard Wirth

POWĚŚĆE

Wopyt w Delnjej Lužicy

W meji tutoho lěta měješe Dešnjanska wosada wopyt z Hornjeje Lužicy. Někak 40 ewangelskich Serbow ze wšelakorych wsow Budyskeho wokrjesa je so hromadze ze sup. na w. knjezom Wirthom a ze sup. knjezom Albertom na wulět do Delnjeje Lužicy nastajiło. Woni su w někotrych wsach přebywali.

Jako prénje běchu woni hosće našeje Dešnjanskeje wosady, ke kotrež tež wsy Zylow a Strjažow słušatej. Smy jich w nařej cyrkwi witali, hdjež zhonicu někotre faktyle ze stawiznow wsy a cyrkwe. Zhromadnje swječachmy Božu służbę a Bože blido, a to samo w třech rěčach. Budyski superintendent předowaše w hornjoserbskej rěci, farar Nowak, kotriž bě z Drjowka přijěl, w delnjoserbskej a superintendent Wirth w němskej rěci. To běchu za nas woprawdze swjedženske kemše, přetož njeſmy tajke něsto hišće dožiwiли. Koždy je mohl Bože słwo w swojej maćernej rěci slyšeć. Wo, sebje našich serbskich kemšerjow, kotriž běchu z druhich wsow přišli, je zwjeseliło, zo su po dołich lětach abo samo přeni raz Bože słwo w delnjoserbskej rěci slyšeli. Jara rjane běše třířečne spěwanje kěrlušow. Su so tajke wuzwolili, kotrež su so z němských, delnjoserbskich a hornjoserbskich spěwarskich spěwać mohli. Škoda jenož běše, zo njeje to koždy wěđał. Snano by so potom hišće wjace starych delnjoserbskich spěwarskich namakało pod napisom: „Serbske duchowne kjarlige, Bogu k cesci a serbskemu ludoju k wützku“, wudate wot Maćicy Serbskeje w Choćebuzu.

Bohužel je naš wosadny farar w tutym času chory ležał, hewak by organizacija zawérno hišće lěpša byla. Chcu skladnosć wužiwać a so džakować wutrobnje w mjenje Dešnjanskeje wosady našim hornjoserbskim hosćom a wosebje organizatoram za tutu woprawdze derje wuhotowanu a poradženu Božu służbę. Přeju sej, zo bychu so zwiski mjez Hornimi a Delnimi Serbami skručili a zo njeſmy přeni a posledni raz hromadze Bože słwo w našimaj serbskimaj rěcomaj slyšeli.

China: Za čišć 100 000 chinskich Swjatyh pismow je Světový zwjazk biblijskich twarzow Chinskej křesánskej radže 100 t papery do Nankinga podal. Tam maja so knihy w statnej čišćerni produkować. W aprylu tutoho lěta stej světový zwjazk a Chinska křesánska rada hižo założenie diakoniskeho instituta dojednaloi, z kotrehož pomocu ma so w Ludowej Chinje přenja cyrkwinska čišćernja za Swjate pisma po l. 1949 zarjadawać. (ena)

Handrij Zejler

STYSKANJE

Hdyž widžu lěco čahnyć
te šere mročče,
chce wutroba mi spadnyć,
mje lójí styskanje,
zo k domu wótcnemu
ja sobu nječahnu.

Po rěce pluskotaja
tu žolmy do morja;
te ptačatka čas maja –
a swój puć nastupja –
hdy pak mi pokiuwa
dompuća hodžinka?

Hdyž klinča swjatok zwony
a stwórba wočichne,
da rjeknu: Pojče, sony,
wy słodke, domowske,
zo zrudna myslíčka
by trošta nabyla.

Hdyž hwězdy zeschadžea
a měsac na njebju,
mi sylzy w wočku steja,
a tyšny pomyslu;
hdy bych tam horka byl,
mój dom bych wuhladnyt.

SERBSKE BOŽE SŁUŽBY

oktober 1985

6. 10. – 18. njedžela po Swjatej trojicy
Budyšin-Michałska: 9.00 hodž. kemše (Pjeh)
Budestecy: 14.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjem (Pjeh)

13. 10. – 19. njedžela po Swjatej trojicy
Njeswačidlo: 8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjem (Feustel)
Bart: 8.30 hodž. kemše (Malink)
Hrodziščo: 10.00 hodž. kemše (Malink)

20. 10. – 20. njedžela po Swjatej trojicy
Budyšink: 10.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjem (Feustel)
Huska: 10.00 hodž. kemše (Wirth)
Poršicy: 8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjem (Feustel)

27. 10. – 21. njedžela po Swjatej trojicy
Hodžiš: 10.00 hodž. kemše (G. Lazar)

28. 10. – Kemušna pōndžela
Bukecy: 9.00 hodž. kemše (Malink)

3. 11 – 22. njedžela po Swjatej trojicy
Budyšin-Michałska: 9.00 hodž. kemše (Albert)
Budestecy: 14.00 hodž. kemše (Albert)

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. Rjadaue Konwent serbskich ewangelskich duchownych. – Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin, Sukelska 27. Redaktor: sup. Siegfried Albert, 8601 Budyšin, Serbski kěrchow, tel. 42201. Ekspedicija: farar G. Lazar, 8601 Bukecy (Hochkirch), Kirchweg 3. – Lic. čo. 417 Nowinarskeho zarjada pola pfedsydy Ministerstve rady NDR. – Čišć: Nowa Doba, čišćernja Domowiny w Budyšinje (III-4-9-1622). Wuchadza jokroć za měsac. Prinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Sp. Bautzen 4962-30-110 – Index-Nunmer 32921